

Sygn. akt II W 477/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 sierpnia 2019r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Anna Skibińska

Protokolant Katarzyna Jagiełło

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 lipca 2019r. i 27 sierpnia 2019r.

sprawy **D. M.**

c. M. i L. zd. N.

ur. (...) w Ż.

obwinionej o to, że:

w dniu 23 lutego 2019 roku około godziny 07:55 – 08:05 w J. na ul. (...) kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), nie zachowała bezpiecznej odległości pojazdu poprzedzającego w wyniku czego najechała na tył pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla J. H.,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.;

I. uznaje obwinioną D. M. za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierza jej karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 k.p.o.w. zasądza od obwinionej D. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza jej opłatę w wysokości 40 (czterdziestu) złotych;

III. na podstawie art. 119 § 1 k.p.o.w. zasądza od D. M. na rzecz J. H. kwotę 432 (czterystu trzydziestu dwóch) złotych tytułem kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru.

Sygn. akt II W 477/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

23 lutego 2019 roku pomiędzy godziną 07:55 a 08:05 D. M. kierowała samochodem marki F. (...) o numerze (...). Jadąc w J. ulicą (...) kierowany przez nią samochód poruszał się za samochodem marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez J. H.. W pewnym momencie samochód kierowany przez J. H. zatrzymał się z uwagi na zatrzymanie pojazdów znajdujących się przed nim. D. M. nie zachowała bezpiecznej odległości od pojazdu poprzedzającego w wyniku czego najechała na tył opisanego samochodu P. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla J. H..

Dowód: wyjaśnienia obwinionej D. M. – k. 19-21, zeznania świadka J. H. – k. 12, notatka urzędowa – k. 5, dokumentacja powypadkowa – k. 6-9, 14, 23, 38-40, 43-44.

D. M. nie była w przeszłości karana za wykroczenia drogowe.

Dowód: informacja o braku wpisów w ewidencji kierowców popełniających wykroczenia drogowe – k. 24.

D. M. prowadzi działalność gospodarczą, uzyskując miesięczny dochód w kwocie 1.000 złotych.

W toku czynności wyjaśniających D. M. nie przyznała się do zarzucanego jej czynu.

W toku postępowania sądowego D. M. przyznała się do zarzucanego jej czynu.

Sąd zważył, co następuje;

Wyjaśnieniom obwinionej w zakresie stawianego jej zarzutu złożonym na etapie czynności wyjaśniających Sąd nie dał wiary, albowiem pozostają one w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd dał wiarę twierdzeniom obwinionej przedstawionym w postępowaniu sądowym, albowiem korespondują one z pozostałym materiałem dowodowym zawartym w aktach sprawy.

Brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zeznań J. H.. Zeznania tego świadka korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zawartym w aktach sprawy, co oczywiste, za wyjątkiem wyjaśnień obwinionej.

Treść dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

D. M. jest zdolna do zawinienia. Nie była niepoczytalna, osiągnęła odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miała możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu.

Sprawstwo obwinionej w zakresie stawianego zarzutu nie budzi wątpliwości. W dniu 23 lutego 2019 roku pomiędzy godziną 07:55 a 08:05 w J. na ulicy (...) kierując pojazdem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie zachowała bezpiecznej odległości pojazdu poprzedzającego w wyniku czego najechała na tył samochodu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla J. H.. Czynem tym wypełniła znamiona opisane w art. 86 § 1 k.w.

Stosownie do art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest zobowiązany utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu. Utrzymanie takiego odstępu w warunkach, w których doszło do zdarzenia objętego postępowaniem było możliwe, skoro J. H. udało się zatrzymać kierowany przez siebie samochód nie doprowadzając do kolizji z samochodem go poprzedzającym.

Art. 24 § 1 k.w. stanowi, że grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 33 k w. stanowi, że organ orzekający wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego (§1). Wymierzając karę, organ orzekający bierze pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia (§ 2). Jako okoliczności łagodzące uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem ciężkich warunków rodzinnych lub osobistych; działanie sprawcy wykroczenia pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego krzywdzącym stosunkiem do niego lub do innych

osób; działanie z pobudek zasługujących na uwzględnienie; prowadzenie przez sprawcę nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia i wyróżnianie się spełnianiem obowiązków, zwłaszcza w zakresie pracy; przyczynienie się lub staranie się sprawcy o przyczynienie się do usunięcia szkodliwych następstw swego czynu (§ 3). Jako okoliczności obciążające uwzględnia się w szczególności działanie sprawcy w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej; działanie w sposób zasługujący na szczególne potępienie; uprzednie ukaranie sprawcy za podobne przestępstwo lub wykroczenie; chuligański charakter wykroczenia; działanie pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka; popełnienie wykroczenia na szkodę osoby bezradnej lub osoby, której sprawca powinien okazać szczególne względy; popełnienie wykroczenia we współdziałaniu z małoletnim (§ 4). Przepisy § 1-4 stosuje się odpowiednio do środków karnych (§ 5).

Dokonując wymiaru kary i środka karnego Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 33 k.w. Sąd nie dopatrył się żadnej okoliczności łagodzącej ani obciążającej. W ocenie Sądu grzywna w wysokości czterystu złotych, a więc w kwocie zdecydowanie w dolnej granicy zagrożenia karą grzywny za tego rodzaju wykroczenie będzie kwotą odpowiednią, a jednocześnie wypełni cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej, uświadamiając sprawcy nieopłacalność niepoprawnego zachowania, zwłaszcza, że czyny takie należą do powszechnie bezzasadnie lekceważonych, a nieutrzymywanie bezpiecznej odległości od pojazdu poprzedzającego jest przez wielu kierowców postrzegane jako prawidłowy styl jazdy. Należy podkreślić, że wysokości kar nakładanych mandatami karnymi przy zastosowaniu tzw. taryfikatora nie mają charakteru wiążącego dla Sądu.

Art. 119 § 1 k.p.o. w. stanowi, że w razie skazania od obwinionego sąd zasądza opłatę na rzecz Skarbu Państwa, zryczałtowane wydatki i należności, o których mowa w art. 118 § 1 pkt 1 i 2, na rzecz odpowiednio Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

W myśl § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 grudnia 2017 w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r.) wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia przed sądem pierwszej instancji wynosi od jednego obwinionego lub oskarżyciela posiłkowego, za postępowanie zwyczajne lub przyspieszone - 120 złotych, a jeżeli zostało zakończone skazaniem bez przeprowadzenia rozprawy - 70 złotych; nakazowe - 70 złotych.

Art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych stanowi, że skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10 %, nie mniej jednak niż 30 zł, a w razie orzeczenia grzywny obok kary pozbawienia wolności - w wysokości 20 % od kwoty wymierzonej grzywny. Art. 21 pkt 2 powołanej ustawy stanowi, że przepisy ustawy stosuje się również w postępowaniu o wykroczenie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 119 § 1 k.p.s.w. Podstawę wymierzenia opłaty stanowił art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Biorąc pod uwagę wiek obwinionej i aktualną sytuację na rynku pracy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do zwolnienia obwinionej od ponoszenia kosztów sądowych. Sąd był również zobligowany do zasądzenia na rzecz oskarżyciela posiłkowego poniesionych przez niego wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru. Stosownie do § 11 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie stawka minimalna za obronę przed sądem rejonowym w sprawach o wykroczenia wynosi 360 złotych. W myśl § 11 pkt 7 powołanego rozporządzenia stawka ta ma zastosowanie do opłat za ustanowienie pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, a w myśl § 17 pkt 1 tego rozporządzenia w sprawach, w których rozprawa trwa ponad jeden dzień stawka ulega podwyższeniu o 20 % za każdy następny dzień.